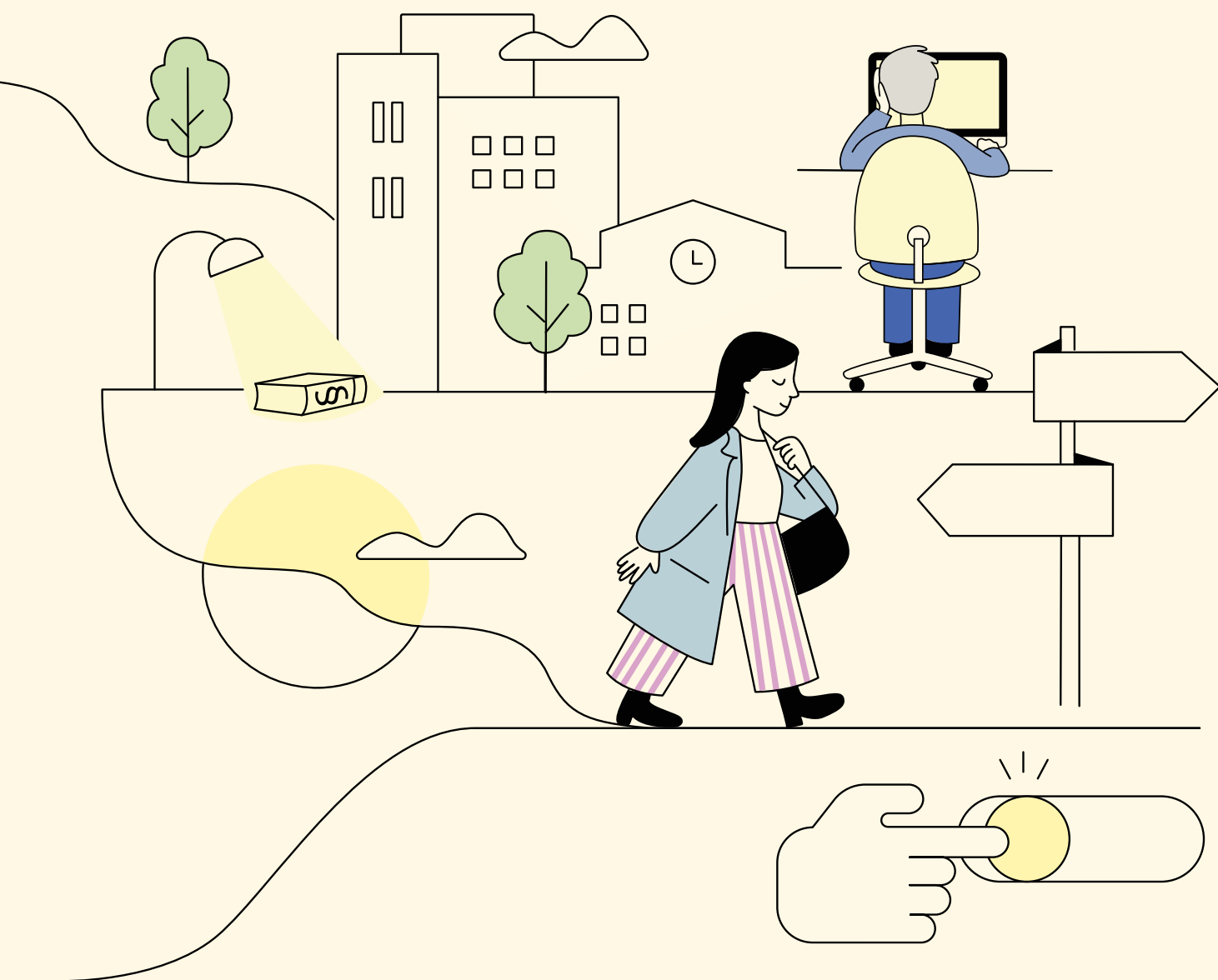

Nasjonale minoritetsspråk og kommunene

- en veileder fra Språkrådet

Språkrådet

Innhold

Om veilederen	3
Slik bruker du veilederen	5
Del 1: Bakgrunn	6
Nasjonale minoriteter og nasjonale minoritetsspråk	6
Regelverk og rettigheter	7
Del 2: Kommunale sektorer	8
Legekontor og helsestasjoner	10
Eldreomsorg	12
Barnehage	14
Grunnskole	16
Videregående opplæring og ungdom	18
Bibliotek	22
Kulturtilbud og miljø i kommuner med nasjonale minoriteter	24
Del 3: Mer informasjon og flere ressurser	26
Liste over merkedager	27

Språkrådet
språkradet.no

Redaksjonen avslutta desember 2025.

Kontakt Språkrådet om dere
ønsker flere eksemplarer

Brosjyren er tilgjengelig på nynorsk
og bokmål.

Design og illustrasjon:
Anagram Design

Om veilederen

Norge har tre nasjonale minoritetsspråk: kvensk, romani og romanes. Dette er språkene til henholdsvis kvener/norskfinner, romanifolk/tatere og romer. Språkene deres har rett til særlig vern etter det nasjonale lovverket og internasjonale konvensjoner, og med dette vernet følger det særlige plikter for offentlige organ.

Etter språkloven § 1 skal offentlige organ ta ansvar for å verne og fremme de nasjonale minoritetsspråkene. Med denne veilederen får kommuneansatte konkrete råd om hvordan de kan arbeide for å verne og fremme disse språkene og synliggjøre dem blant innbyggerne.

Veilederen tar ikke for seg arbeid med samiske språk (som har status som urfolkspråk), norsk tegnspråk eller andre minoritetsspråk.

Veilederen er bygd opp slik:

Del 1: Bakgrunn

Del 2: Kommunale sektorer

- a) Legekantor og helsestasjoner
- b) Eldreomsorg
- c) Barnehage
- d) Grunnskole
- e) Videregående opplæring og ungdom
- f) Bibliotek
- g) Kulturtilbud og miljø i kommuner med nasjonale minoriteter

Del 3: Mer informasjon og flere ressurser

Ulike kommunale sektorer har fått hvert sitt kapittel. Hvert av disse kapitlene innledes med litt informasjon om forholdet mellom de nasjonale minoritetsspråkene og den kommunale virksomheten. Videre kommer en beskrivelse av arbeid med minoritetsspråk i en tenkt modellkommune, og noen punkt til refleksjon om hvordan hver kommune kan arbeide med nasjonale minoritetsspråk.

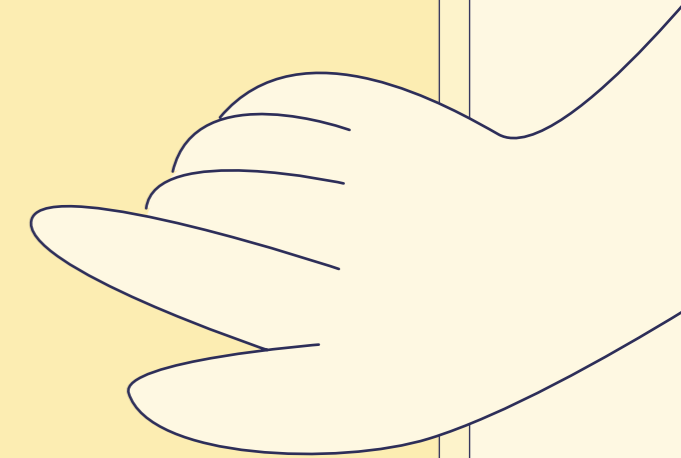
Modellkommune

Med modellkommune mener vi her en (tenkt) kommune som arbeider systematisk for å synliggjøre nasjonale minoritetsspråk og inkludere de nasjonale minoritetene. I teksten skildrer vi altså ikke en eksisterende kommune, men et ideal.

Slik bruker du veilederen

Du kan lese bare det kapittelet som er direkte relevant for ditt eget arbeid, eller du kan lese hele veilederen for å få et bredere blikk på feltet.

Vi håper at veilederen vil bli brukt som idébank og i planarbeid, og at spørsmålene som tas opp, kan være med på å skape gode diskusjoner om hva kommunene kan gjøre for å verne og fremme de nasjonale minoritetsspråkene i Norge.

Del 1: Bakgrunn

Nasjonale minoriteter og nasjonale minoritetsspråk

Norge har fem nasjonale minoriteter: kvener/norskfinner, skogfinner, jøder, romanifolk/tatere og romer. Tre av disse minoritetene har språk med status som nasjonale minoritetsspråk: kvensk, romani og romanes.

Kvensk er språket til kvenene/norskfinnene. Språket er nær beslektet med finsk og minoritetsspråket meänkieli, som brukes i Tornedalen i Sverige. Det viktigste geografiske området for kvensk er Troms og Finnmark, men ettersom kvener/norskfinner bor i hele landet, er språket til stede i mange andre deler av landet også. Det er ikke kjent hvor mange som snakker kvensk, men det er trolig under 10 000.

Romani er språket til romanifolket/taterne. Det stammer fra språket til en folkegruppe som kom til Norden på 1500-tallet. Språket i dag er sterkt påvirket av norsk i ordtilfanget og strukturen. Ettersom romanifolk/tatere er spredt over hele landet, har ikke språket noe tydelig geografisk tyngdepunkt. Det er ikke kjent hvor mange i Norge som snakker romani, men vi vet at det særlig blant yngre er lite språkkunnskap.

Romanes er språket til romene. Språket tilhører en folkegruppe som kom til Norge fra midten av 1800-tallet, og det er ikke påvirket av norsk på samme måte som romani. Det er ikke kjent hvor mange i Norge som snakker romanes. De fleste romene holder til på det sentrale Østlandet. Romanes er et levende talespråk med sterke, men små språkmiljø. Det er flere ulike dialekter eller varianter av romanes i bruk i Norge.

Både romani og romanes har opphav i India. Språka tilhører den indoariske greina av den indoeuropeiske språkfamilien, og er i slekt med blant annet hindi og urdu. Romanes er i bruk over hele Europa, mens norsk og svensk romani er nær beslektede språk som brukes i Skandinavia.

Selv om minoritetene jøder og skogfinner ikke har levende språk, har de mange levende kulturuttrykk, og mye av det som står i denne veilederen, vil være relevant også for disse gruppene.

Regelverk og rettigheter

Hva sier språkloven om nasjonale minoritetsspråk?

Språkloven [paragraf 6](#) slår fast at nasjonale minoritetsspråk er likeverdige med norsk som språklig og kulturelt uttrykk.

Språkloven [paragraf 1](#) sier at offentlige organ skal verne og fremme nasjonale minoritetsspråk. Et offentlig organ må kunne gjøre greie for hvordan det håndterer sitt ansvar for nasjonale minoritetsspråk.

Det er språkene som er vernet gjennom språkloven, og loven gir derfor ingen konkrete rettigheter til enkeltpersoner. De språklige rettighetene til brukere av nasjonale minoritetsspråk er nedfelt i andre lover.

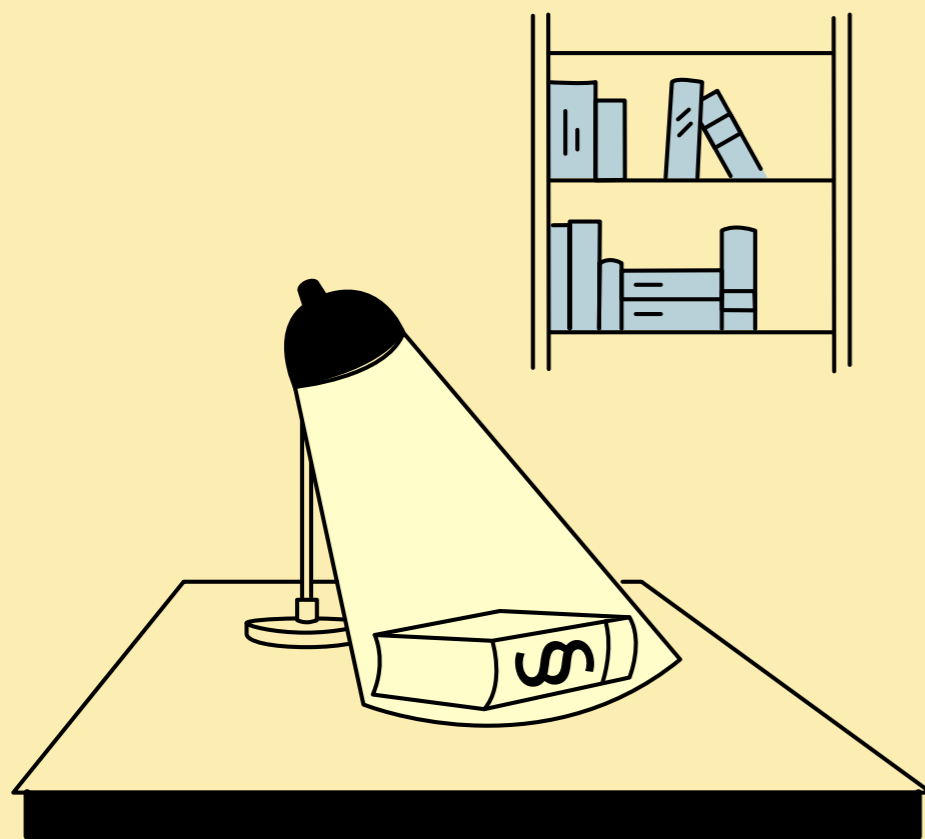
Les mer om rettighetene til brukere av nasjonale minoritetsspråk på Språkrådets nettsider:

[Sprakradet.no/nasjonale-minoriteter](https://sprakradet.no/nasjonale-minoriteter)

Del 2:

Kommunale sektorer

- Legekontor og helsestasjoner
- Eldreomsorg
- Barnehage
- Grunnskole
- Videregående opplæring og ungdom
- Bibliotek
- Kulturtilbud og miljø i kommuner med nasjonale minoriteter

Legekontor og helsestasjoner

Hvem: leger, helsesykepleiere og andre ansatte

Hvor: helsestasjoner og legekontor

Barn kan allerede kort tid etter fødselen skille mellom språk.

Norsk er hovedspråket og fellesspråket i Norge, så det er viktig at alle kan det godt. Det er også viktig at foreldre og andre omsorgspersoner bruker sitt «hjertespråk» (for eksempel kvensk, romanes eller romani) i kommunikasjon med barnet.

«Hjertespråket» kommer i tillegg til norsk, men fortrenger det ikke. Selv om foreldre og andre omsorgspersoner snakker et annet språk enn norsk med barnet, lærer barnet seg norsk på andre måter.

Språkene kvensk, romani og romanes er vernet av artikkel 27 i FN-konvensjonen om sivile og politiske rettigheter, som sier at språklige minoriteter ikke skal nektes å bruke sine egne språk seg imellom. Dette betyr blant annet at foreldre uhindret skal kunne snakke språket sitt med barna sine. Oppfordringer til å snakke norsk i stedet for andre språk er derfor i strid med loven og faglige råd.

Modellkommunen

I en modellkommune har helsestasjonen kunnskap om flerspråklighet. Når foreldre møter til svangerskapskonsultasjon, snakker de med sykepleieren om alt fosteret får med seg i tiden i mammas mage. Blant annet snakker de om språk. Foreldre og andre omsorgspersoner oppmuntres til å snakke det språket som best skaper trygghet hos barnet. De blir rådet til å finne fram til andre i samme situasjon. Kanskje det allerede finnes muligheter for å skape små, lokale språkmiljøer?

Noe å tenke på

- Hva slags visuelle inntrykk møter folk når de kommer til helsestasjonen i din kommune?
- Hvilke språk er representert?
Er nasjonale minoriteter synlige på noen måte?
Er det rom for endringer her?
- Får flerspråklige foreldre og andre omsorgspersoner noen støtte eller hjelp til å bruke språkene sine sammen med barna de har omsorg for?
- Hvordan støttes familier med norskspråklige omsorgspersoner og barn som snakker et annet språk enn norsk?

Eldreomsorg

Hvem: helsepersonell

Hvor: helsesentre, eldresentre og sykehjem

Blant eldre og tilsynelatende norskspråklige personer er det mange som har et annet språk som sitt førstespråk, kanskje et nasjonalt minoritetsspråk. Derfor er det særlig viktig at helsepersonell som jobber med personer som har demens, kjenner til den enkeltes språksituasjon. Det kan være en god idé å lære seg noe om de aktuelle språkene, lytte til språkeksempler og lære seg et par enkle setninger, slik at personer med demens kan føle seg tryggere.

Modellkommunen

En modellkommune ser på kulturelt mangfold og flerspråklighet som en berikelse.

De ansatte i en modellkommune er oppmerksomme på at noen av brukerne kan tilhøre en nasjonal minoritet, og at det kan få konsekvenser for brukernes helse hvis deres kulturelle bakgrunn ikke blir tatt hensyn til.

Kommunen har et lite hefte for hvert av de nasjonale minoritetsspråkene til bruk i demensomsorgen. I heftene er det enkle, hverdagslige uttrykk på de aktuelle språkene.

Noe å tenke på

- Hva slags visuelle inntrykk møter folk når de kommer til eldresenteret, seniorsenteret eller sykehjemmet?
- Hvilke språk er representert der?
Er nasjonale minoriteter synlige på noen måte?
Er det rom for endringer her?

En mulig situasjon

Marits mor har fått en demenssykdom. Hun bor i nærheten av Marit på et sykehjem sør i Norge. Sykehjemmet er veldrevet og har bare fagutdannet personale. Marits mor blir etter hvert dårligere. Enkelte dager uttrykker hun seg på måter ingen forstår. Hun snakker faktisk et av landets nasjonale minoritetsspråk, men det skjønner verken Marit eller sykehjemmets personale. Sykehjemmets personale vet ikke at det fra gammelt av har blitt snakket flere språk i Norge. Marit har lært bare norsk hjemme, og hun vet ikke at moren egentlig har et annet morsmål. Marits mor blir frustrert når hun ikke blir forstått. Hun synes jo at hun sier så tydelig fra om at hun er sulten eller tørst, vil på do eller ikke har lyst på mat. Folk rundt henne er rådvile. Hvordan kan de gjøre hverdagen trygg og god for henne?

Barnehage

Hvem: barnehageansatte

Hvor: barnehager

Noen familier er åpne om hvilke språk de snakker eller har tilknytning til. Andre ønsker kanskje ikke å fortelle om bakgrunnen sin. Dere kan ha minoritetskulturelle og minoritetsspråklige barn i barnehagen uten at dere er klar over det. Sørg for at minoritetskulturelle og minoritetsspråklige aktiviteter (som sanger, regler, leker, fortellinger og formingsaktiviteter) tas med i barnehagehverdagen.

I rammeplanen for barnehager heter det at fagområdet nærmiljø og samfunn skal omfatte blant annet kjennskap til nasjonale minoriteter. Rammeplanen sier også at personalet skal bidra til at språklig mangfold blir en berikelse for hele barnegruppen, og at de skal støtte minoritetsspråklige barns bruk av førstespråket.

Det kan oppleves vanskelig for barn å bli fremhevet som del av en minoritet, og det kan være stor forskjell på å være den eneste og å være i en gruppe. Gå uansett svært varsomt fram.

Modellkommunen

I en modellkommune er de barnehageansatte bevisste på at de er forbilder. De ser på kulturelt mangfold som en berikelse. De er klar over at vi alle bærer med oss ulike kulturer og formes av dem. Kulturelt mangfold er en naturlig del av barnehagens hverdag. Eksempler på det er sanger, sangleker, rim og regler på ulike språk og fortellinger som er oversatt til norsk. Barnas foresatte blir tidlig informert om dette.

Noe å tenke på

- Hvilke inntrykk av det flerkulturelle og flerspråklige får folk når de besøker oppvekstsenteret og barnehagen?
- Hvilke språk er representert? Er nasjonale minoriteter synlige? Er det rom for endringer her?
- Hva kan barnehageansatte om nasjonale minoriteter i Norge? På hvilke måter kan barnehageansatte bruke kunnskap om nasjonale minoriteter i arbeidet? Er det kjent hvor mange av barna i barnehagen som har tilknytning til nasjonale minoriteter? Hvordan kan barna oppmuntres til å vise frem dette på en trygg måte? Er denne tematikken tatt opp med foreldre og andre omsorgspersoner?

En mulig situasjon

Nikolai går i barnehagen. Han liker godt å høre historier, og her en dag hendte det noe som han synes var litt rart. Barna fikk høre en fortelling som han hadde hørt fra bestemor, men hennes fortelling var på det språket som hun snakker, og det kan de ikke i barnehagen! Men navnene var helt like, selv om de sa dem annerledes i barnehagen.

Ingen av de andre barna hadde hørt fortellingen før. Nikolai håpet lenge å få høre den samme fortellingen igjen, for da ville han fortelle hvordan han har hørt den. En dag fikk de høre fortellingen igjen, og da sa læreren til de andre barna at Nikolai kunne den på et annet språk. Så spurte læreren Nikolai hva ulven i fortellingen sa på det språket, og om han hadde lyst til å si det. Det hadde han, og alle syntes det var kjempegøy! Og nå vil alle barna lære å si det samme på språket til Nikolais bestemor.

Grunnskole

Hvem: opplæringspersonell, beslutningstakere

Hvor: skoler, oppvekstsentre

Alle fag kan inneholde noe om nasjonale minoriteter og om språkene deres. Elever synes ofte det er tøft å kunne enkeltord eller tall på et annet språk. Fortellinger fra nasjonale minoriteter kan brukes i undervisningen. I fagene geografi, samfunnskunnskap og historie kan lærere ta med det aktuelle områdets nasjonale minoritets- og urfolkshistorie. Det skal godt gjøres å finne områder i Norge uten flerkulturell lokalhistorie. Stedsnavn, f.eks. navn på tettsteder, elver, fjell og lier, kan knyttes til dette. Det kan også hende at elever har kunnskap som kan hentes frem. Men lærere må opptre varsomt, ettersom tematikken kan være følsom på grunn av fornorskningspolitikken som flere nasjonale minoriteter har kjent på kroppen.

Modellkommunen

I en modellkommune er opplæringspersonell bevisste på at de er forbilder. De ser på kulturelt mangfold som en berikelse. Kulturelt mangfold er en naturlig del av skolens hverdag i ulike former. Elevenes foresatte informeres tidlig om dette, og de får høve til å komme med synspunkter på det.

Noe å tenke på

- Hva kan skolepersonell om nasjonale minoriteter i Norge? På hvilke måter kan kunnskapen om nasjonale minoriteter brukes i arbeidet?
- Er det kjent hvor mange av elevene som har en eller annen tilknytning til nasjonale minoriteter?
- Hvordan kan elevene oppmuntres til å vise frem kunnskapene sine om dette på en trygg måte? Har man snakket om dette med foreldre, og er de i så fall om de er positive til det?

En mulig situasjon

Maria er tolv år. Hun kjenner ikke til familiehistorien sin, og hun har prøvd å spørre både foreldrene og besteforeldrene, men de vil ikke snakke om det. Maria har en følelse av at foreldrene hennes prøver å unngå å si noe, og at de avleder henne hvis hun stiller spørsmål om forfedrene deres. Hun synes det er spennende med gamle dager og forestiller seg ofte at oldeforeldrene hennes kanskje kom fra et annet land. Tenk om de snakket et annet språk enn norsk? Hva slags klær brukte de? Hva jobbet de med? Hun har så lyst til å vite alt mulig om alle slags folk for å finne ut mer om bakgrunnen sin og hvem hun selv er.

Videregående opplæring og ungdom

Hvem: opplæringspersonell, etater med ansvar for oppvekst og kultur, beslutningstakere i fylket og kommunene i samarbeid

Hvor: steder for videregående opplæring, inkludert fjernundervisning og andre steder for minoritets-
språkundervisning, arenaer for fritids- og kulturtilbud

Videregående opplæring er ikke kommunenes ansvar, men vi tar likevel opp temaet her, siden det trengs kontinuitet i språkopplæringen og det kommunale kulturtilbudet for ungdom.

I ungdomstida formes identiteten, også språklig. Mange faktorer avgjør unges språkvalg. Det kan være utdanningstilbud, ambisjoner om utdanning og arbeid, ungdomskulturelle trender og påvirkning fra familie, venner og andre nettverk. Kommunen bør finne ut hva den kan gjøre for å gi unge fra de nasjonale minoritetene mulighet til å velge å bruke og utvikle språket sitt.

Ordningen Den kulturelle skolesekken (DKS) er et samarbeid mellom Kultur- og likestillingsdepartementet, Kunnskapsdepartementet og alle fylkeskommunene og kommunene i landet. Ordningen skal bidra til å styrke det norske språket, de samiske språkene, de nasjonale minoritetsspråkene og norsk tegnspråk som grunnleggende kulturbærere.

Opplæringen i kvensk eller finsk stopper i praksis opp for de aller fleste etter ungdomsskolen, siden det ikke finnes noen kontinuerlig og helhetlig språkopplæringsplan for videregående skole.

Modellkommunen

En modellkommune har organisert fritidstilbud for ungdom, og der synliggjør kommunen de nasjonale minoritetsspråkene. Dette tilbudet er et samarbeid mellom kommunen, fylket og elevene selv. Samarbeidet sikrer kommunikasjonen mellom elever som bor i ulike kommuner, og mellom elevenes bostedskommuner og kommunene der de går på videregående skole. Fritidstilbud som synliggjør nasjonale minoritetsspråk, har for eksempel «språkplakater» som henger på veggene der fritidstilbud foregår, i idrettshaller, garderobes, på kulturskoler osv. Det private næringslivet bidrar med skilt på nasjonale minoritetsspråk ved treningssentre, kafeer og andre steder der ungdom og unge voksne ferdes, møtes og oppholder seg. Fritidstilbudet ellers kan for eksempel inneholde korte språkkurs med «språkpakker for hverdagslivet».

I videregående skole sørger lærerne for å knytte lokal kunnskap og kulturhistorie om nasjonale minoriteter og urfolk til regionale og globale forhold innenfor rammene og tematikken i ulike opplæringsprogram.

Kommunen bruker aktivt Den kulturelle skolesekken for å skape kulturtilbud med eller på nasjonale minoritetsspråk.

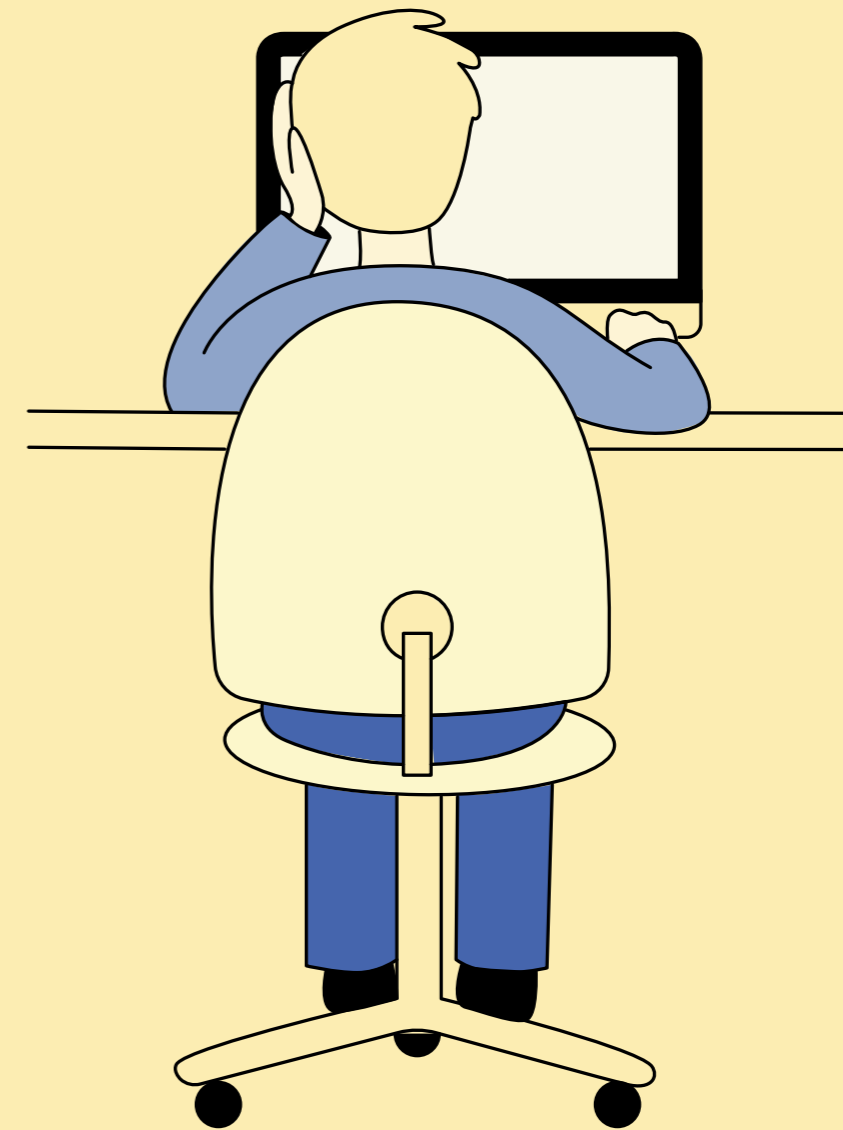
Den kommunale kulturskolen setter opp forestillinger som tar for seg lokale flerkulturelle forhold. Kulturskolen samarbeider med språkmiljø om oversetting av og uttaleveiledning for tale- og sangtekster som brukes i forestillinger.

Noe å tenke på

- Revitalisering av nasjonale minoriteters språk og andre kulturuttrykk forutsetter at de unge bruker språket og tar del i kulturen. Hva kan hindre dem i å gjøre det?
- Hva kan kommunen gjøre for å vekke ungdommens interesse for det nasjonale minoritetsspråket?

En mulig situasjon

Helt siden han gikk i barnehagen, har Vidar lært seg et nasjonalt minoritetsspråk, som er et av hjemmespråkene i familien hans. Nå har han begynt på videregående skole, og det er vanskelig å vedlikeholde språkkompetansen i hjemmespråket, siden han må gjøre det utenom skolen. Det er ikke nok tid til alt han skal rekke. På stedet der han skal gå på skole og bo på hybel, er det ikke noe miljø hvor han kan møte og bruke hjemmespråket sitt. Dessuten kan han ikke se noen fordeler ved å ha lært det, med mindre han skulle satse på å bli lærer eller oversetter. Det hele er ganske kjipt, synes han, og han er usikker på om det finnes andre yrker der det kan være en fordel å kunne språket. Likevel vil han ikke gi opp, og han prøver å finne motivasjon til å holde det gående for seg selv. Han kjenner jo noen andre som er på samme nivå. Kanskje de kunne møtes på sosiale medier?

Bibliotek

Hvem: bibliotekarer, biblioteksjefer, etater med ansvar for oppvekst og kultur

Hvor: bibliotekfilialer

Folkebibliotekenes oppgave er å fremme opplysning, utdanning og annen kulturell virksomhet gjennom aktiv formidling og ved å stille bøker og andre medier gratis til disposisjon for alle som bor i landet. Hver kommune skal ha et bibliotektilbud.

Bibliotek har tradisjonelt blitt forbundet med boksamlinger. På kvensk finnes det en liten, men livskraftig litteratur. På romani og romanes er det utgitt ytterst få bøker i Norge.

Dermed er det viktig at bibliotekene ser på hvordan de kan gjøre litteratur på og om de nasjonale minoritetsspråkene tilgjengelig. For eksempel er det utgitt mange bøker på romanes andre steder i Europa, og det bør biblioteket ha kjennskap til.

Det finnes en egen kvensk bibliotekjeneste i Norge, og i Sverige er det et ressursbibliotek for romanes.

Modellkommunen

I en modellkommune har biblioteket materiale om og på kvensk, romani og romanes og kunnskap om hva slags materiale som er tilgjengelig i andre bibliotek. I biblioteklokalet er det synlig informasjon om minoritetsspråkene. Biblioteket er et møtested for folk som vil drive slektsgransking, språkopplæring og annen kulturaktivitet. På merkedager og nasjonaldager for de nasjonale minoritetene har biblioteket markeringer av ulike slag. Biblioteket har kontakt med minoritetsspråklige organisasjoner og miljø.

Noe å tenke på

- Vet biblioteket hva som er tilgjengelig av materiale fra nasjonale minoriteter?
- Har biblioteket informasjon på minoritetsspråk?
- Hvilke visuelle inntrykk får folk som besøker biblioteket?

Kulturtilbud og miljø i kommuner med nasjonale minoriteter

På lengre sikt er det samfunnsøkonomisk lønnsomt å dyrke flerspråklighet. Særlig for språk som i Norge historisk sett har vært diskriminert, kan anerkjennelse i form av synliggjøring forbedre folkehelsen og styrke tilhørigheten lokalt. Hvordan er flerspråkligheten ivaretatt, eller hvordan kan den ivaretas, i ulike sektorer i din kommune?

Modellkommunen

En modellkommune har stedsnavn, veiskilt og andre skilt på nasjonale minoritetsspråk på offentlige plasser. Den flagger på merkedager for nasjonale minoriteter.

Årlige innbyggerundersøkelser inkluderer de nasjonale minoritetene med spørsmål som «I hvilken grad ivaretas nasjonale minoriteter i kommunen?» og «Hva kan gjøres bedre?». Slik kan innbyggerne formidle anonymt til kommunen om de ønsker forbedringer. Dette er særlig viktig når det dreier seg om følsomme temaer.

Kommunen inkluderer nasjonale minoriteter og deres språk i planer som en del av den helhetlige utviklingen av kommunen, for eksempel ved at representanter for minoritetene inviteres til å delta i råd (for eksempel flerkulturelle råd eller eldreråd).

Kommunen samarbeider med lokale museer, lag og foreninger, for eksempel historielag, turlag eller speidere, om synliggjøring av kommunens flerkulturelle historie. Det kan innebære at turstier og steder skiltes på nasjonale minoritetsspråk i tillegg til norsk og engelsk, og at det settes opp infoplakater på aktuelle steder i kommunens sentrum og i naturen rundt.

Kommunen har invitert innbyggerne til en digital idémyldring om utsmykning av steder der folk ferdes. Innbyggerne har fått en kort innledning om kommunens minoritetshistorie, som er det man ønsker å synliggjøre i utsmykningen. Innbyggerne er invitert til å foreslå både ulike typer utsmykning og hvem som skal utføre arbeidet.

Noe å tenke på

- Tar det lokale kulturtilbudet høyde for at det kan finnes innbyggere i kommunen med bakgrunn fra en nasjonal minoritet? Hva med lokal kulturhistorie og kulturarv? Hva med taus kunnskap? Hvordan er nasjonale minoriteter synliggjort i kulturtilbudet i kommunen?
- Er det aktuelt for eksempel å skilte friluftsområder og turstier i kommunen på et nasjonalt minoritetsspråk? Er det på en eller annen måte mulig å innlemme minoriteters kultur eller språk i fritidstilbudet i kommunen?
- Hvordan kommer kommunens bevissthet om nasjonale minoriteter til uttrykk i det offentlige rom, både fysisk og digitalt? Er det noe som kan endres her, i så fall hva og hvordan?

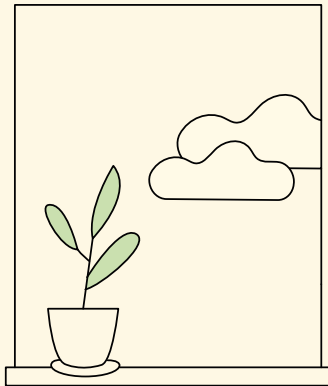
Del 3:

Mer informasjon og flere ressurser

Det finnes ikke mye støttemateriell for synliggjøring og bruk av nasjonale minoritetsspråk i ulike kommunale sektorer. Det lille som finnes, ligger spredt på ulike offentlige nettsteder. Noe er ikke tilgjengelig digitalt heller. Det materiellet som finnes, er foreløpig listet opp i en lenkesamling på Språkrådets nettsted: sprakradet.no

Liste over merkedager

27. januar	Internasjonal minnedag for ofrene etter holocaust
6. februar	Samenes nasjonaldag
16. mars	Kvenfolkets dag
8. april	Den internasjonale romdagen
26. april	Kvensk språkdag
4. mai	Tolvmannadagen (4. mai 1823)
21. juni	Skogfinnenes dag
2. august	Minnedag for folkemordet på romfolket
9. august	Verdens urfolksdag
Første søndag i september	Europeisk jødisk kulturdag
26. september	Den europeiske språkdagen
29. september	De reisendes dag
5. november	Den internasjonale romanispråk-dagen
26. november	Markering av deportasjonen av de norske jødene

Språkrådet ●